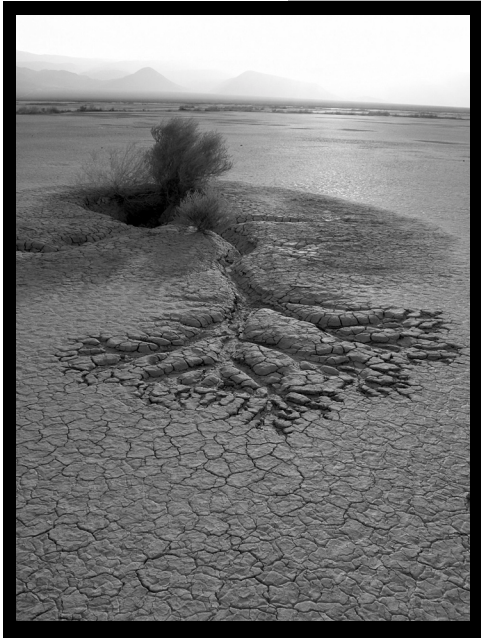

ئەردەلان عەتار پوور

باغچه

له فارسییهوه: غەریب پشدمەری

هەر که دەچوو مە سەر گۆرە کە ی، یە کسەر
دە کە و تە مە وە یادی رابردوو. شەش مانگ لە مە و بە
هاوسە نگەرم بوو. زۆر تیکە لاو و زۆر پیکە وە گونجاو
بووین. هەر گیز نە مە تە وانی و باوەر بکەم مردوو.
دوای هەموو ئەمانەش زۆر جار انم لە گۆشە یەکی
سەنگەرە کە و لایەکی باغچە کە وە دیبوو. لەو جێ یە
کە هەمیشە ئێی رادە وە ستا و لە باغچە کە وە رادە ما.
هەر گیز باوەر م نە دە هات کە ئێستا لە ناو ماندا
نە ما وە. دەنگی گریان و فیغانیک دە هاتە گوێ. هەوا
سارد بوو. خۆم و یک هینا بوو وە. دە لە رزیم. دەنگیک
کچانەم لە نزیکێ وە بڵند بوو:

«بەسە ئیدی دایە، دایە ئیدی بەسە»

ئەوجا پیرێژنە ی واو بەرد و گوئی:

«ئىستا دىم»

هېشتا نەگە يىشتىبۇنە سەر گۆرى مردوۋەكەيان كە پوخسارى شەللى فرمىسكان بوو.
لە ئىوان ھەنيسكە پچر پچرەكانىيەۋە گويم لىبوو:

«مەھدى... منت... گرت... برۆى... ئەم... ژىر...»

ھەورىكى تارىك ھەموو جىيەكى گرتبۇۋەۋە. چووم پەقرەجەكەم لە پىرىژنەى ۋەرگرت.

خەرىكى ئاۋ پىرىژنى بووم كە باغچەكەيم ۋەبىر ھاتەۋە.

ھەر لە سەرەتاۋە كە ھاتە بەرەى شەر، ھەر گل و دار و درەخت و سەۋزە و ئەۋ جۆرە
شتانەى لەسەر زارى بوو. ھەموو غەمەكەشى ئەۋەبوو كە مالاكەيان بچووكە و بى
باغچەيە. دەيگوت:

– «تا گولەكان نەختىك گەرە دەبن، گيانم دەرەچى»

ھېشتا ھەروا ھەفتەيەك بوو ھاتبوو، كە بەيانىيەكيان گوتى:

– «چەند خۇشە باغچەيەكمان ھەبى».

ئەۋ قسەى لە دەمى ھاتە دەرئ و (با) بردى؛ تا سى مانگ دواتر، بەرەبەرى بەھارى بوو
كە دووبارە گوتىۋە:

– «كورىنە رازتان ھەيە باغچىكى دروست كەين؟»

ھىچ كەسىك نىيە ۋازى ئەۋ كارانەى نەبى – ھەموو كەسىك ھەزى لە گول و سەۋزايىيە.
من بەش بەھالى خۇم شىت و شەيداي ئەۋ جۆرە شتانەم. ھەمىشە لە نامەكاندا ھەۋالى
باغچەى مالاۋەمانم دەپرسى. ئادەمىزاد ھەر تەنيا دلى بۇ كەسەكان ناسوتى و بەس.
بەلكە دلى بۇ مال و دار و درەخت و گولدان و ئەۋ جۆرە شتانەش دەسوتى. خوشكم
رادەسپارد ئاگاي لە درەختەكان بىت و بەسەريان رابگا. جارىكيان لەبەرەى شەپىدا
بەمىشكم داھات نەمامىكى بچىنم. دوايەش بەخۇم پىكەنيم و گوتم:

– «بەرەى شەرئ و درەخت؟»

ئەۋ رۆژەش بەمەنسورم گوت:

– «ئىرە ھىچى لى شىن نابى، خاكەكەى سووتاو، ھەمووى پارچە ساچمە و تەقىنەۋەيە

بۇنى بارووتى لىدى، ھىچى لى ناچىندى»

پىموايوو كە قسەكەم زور راستە و ھەمووش قىبووليان كرد، بەلام سى رۆژ دواتر كە

مەنسور مۆلەت بوو و چوۋەۋە شارى، كاتى ھاتنەۋىيى لە پشت رېۋىيەكى سەربازىيەۋە كە خواردىنى سەربازانى دېنا، يەك گۆتنيە پەينى پريشى ھېنا:

– «ئىستا ئىدى دەكرى باغچەى دروست كەين»

لەو رۆژەۋە كەۋتە دوۋى پارچە زەۋىيەك، كە بۆ باغچە دەست بدا. ھەر جىيەكى سەير دەكرىد. بەدىلى نەبوو، وازى لى دېنا و دەچوۋە جىيەكى دى. ھىچ پەلەى نەبوو. زۆر بەكاۋەخۆ بوو. بەدرىزايى رۆژى ئەۋە ھەر ئىرە و ئەۋىيى بوو. گەران و سوران بەردەۋام بوو. ئىدى خەرىك بوو ۋەرەزبىن. ھەۋسەلەمان نەمابوو. تا لە دوايىدا پارچە زەۋىيەكى دىتەۋە و بەدىلى بوو.

زەۋىيەكە، لە خوار تەپۆلكەيەكى بچكۆلانەۋە بوو، كە لەۋلاى سەنگەرەكەمانەۋە و نەختىك دور بوو: لەو جىيەكى كە تەپۆلكەكە نشىۋ دەبىتەۋە و لەگەل عەردى دەبنەۋە يەك. دۇنيا بووم ئەۋە جىيە ھىچى لى شىن نابىت و ھىچى لى ناروئى. تا چاۋ ھەترەى دەكرىد بىبابان بوو؛ ھەموو جىيەك وشك و برىنگ ۋەك خوتتەلئىنى.

بۆ بەيانى ئەۋ رۆژە مەنسور پارچە زەۋىيەكەى ھەموو بەرد بژىر كرىد. كەرسەكەكانى ھەموو ورد كرىد و زەۋىيەكەشى بەخاكەنازى سەربازى نەرم و شل و تەخت كرىد. پارچە زەۋىيەكى بچكۆلەى دوو بەسى بوو. يەككىك لە كورپەكانى كە چوۋ بوۋە شارى، بە راسپاردەى مەنسورى تۆر رېحان و تەرخون و سەۋزى كرىبوون و ھىتابوونىەۋە. مەنسور ھەر تۆۋەى لە لايەكىۋە بەجىيەكىۋە ۋەركرىد و گلى نەرمى بەپەينەۋە بەسەردا كرىد.

ئەۋجا ھەموو رۆژى دەچوۋ و باغچەكەى ئاۋدەدا. خاك و خۆلى باغچەكە پرەش بوو. ھەموو رۆژى چاۋمان لە سەۋزىيەكى دەگىپرا. بەلكە نى خۋايە چوۋزەرەپەك سەر دەرىيىنى. كەچى ھەر ھىچ نەبوو. بەيانى دەھاتىنەۋە. ھەمدىس ھەر ھىچ شتىك نەبوو. تا دەھات ناكام و نائومىد دەبوۋىن. شەۋىكىان بە مەنسورم گوت:

– «گوتم ھىچ شتىك شىن نابىت، باشەكى دەنىۋ بارووتىدا شتى چاندوۋە؟ خاكەكە

مردوۋە.»

مەنسور سەيرىكى كرىد و ھىچى نەگوت. ھەموو رۆژى دەھات و باغچەكەى ئاۋ دەدا. رۆژىكىان بەيانى ھىشتا پەقرەجە ئاۋەكەى بەتال نەكرىدبوو يەكەمىن كۆمەلە چوۋزەرەپەكى دىت. رىز رىز سەريان لە خاكى ۋەدەرنابوو. ھەموو گەش و ناسك. ھەۋالەكە گەيىە ھەموان

و هه موشمان خوښحال بووین. په حمان بئې راوهستان، په نجا تمه نی دایه چونکه له سهر باغچه که یی گره وی له گهل مه نسوریدا کردبوو. چونکه پییوابوو ههر دهیباته وه. هه میسه ش دهیگوت:

- «لیره جهنگه لیش وشک ده بی. کی دئې گره وی له گهل ده کم، له سهر هه رچی دهیوه وی، ئیدی ئه وه بوویوه کاری شه و رۆژی مه نسوری که بچیت و به ته که باغچه که وه هله وستئ و به سهری رابگا، که رسه که کانی وردکا، و بن گیایه کان تهخت کات، و بژاری بکا، به رد و ساچمانی لی هله لویژیری... ره گه دهرکه و تووه کانی ژیر خاک کاته وه و گل و په پینیان به سهر دا کاته وه و ئویان دات و بیته وه سه نگرئ و بی وچان دهر باره یه وه بدوی.

هه رچهنده چواردهوری باغچه که شه به گل هله درا بووه وه، جارئ واده بوو له راوه دوونانی یه کتری کوره کان (سه ریا زه کان)، پیخوست ده بوو. مه نسور له وهی زور نارحه ت ده بوو گلکه یی دهوری زیاتر هله دایه وه. به شیوه یه که باغچه که ده که وته نما ییبه. ئه و جا له ههر چه وار دهوری دار داکوتا و پاش هه فته یه کیش مه جید ته لی ته له فونئی به هه رچواردهوریدا له داره کانه وه ئالاند. له گهل ئه وه شدا که کوره کان له نزیک باغچه که وه یارییان بکردبایه وه، مه نسور له دهوروبه ری باغچه که یی دوور ده خسته وه.

- «توو گیانی من که میک به ولاتره وه»

کوره کان پیده که نین و له باغچه که یی دوور ده که وتنه وه جاری واش بوو سه ریان ده کرده سهر مه نسوری و دهیانگوت:

«لیره نه بووی خومپاره یه که باغچه که یی ژیره و ژور کرد».

مه نسور دئی داده خوریا. هه ولی ددها به سهر خوی نه هیئی. به لام ئوقره شی نه ده گرت و نهیده توانی. به راکردن به ره و لای باغچه که وه ده چوو. که باغچه که یی ده دیت، درۆزنه که یی له به رو بوومی باغچه که بی به ری ده کرد:

- «تو که سه وزیت خوښ ناوی! هیچیشته ناکه وی!»

دوای هه موان، کازم بوو سهری کرده سهر مه نسور. کاتئ باغچه که دروست ده کرا. ئه و ئاگای له هیچ نه بوو، ههر به خه یالیشدا نه ده هات. به لام به م دواییانه، ههر کاتئ مه نسور دیار نه بایه، هه وای باغچه یی له که لله ی ددها. ئه و رۆزه من و مه نسور له شاری هاتبووینه وه، که کازم به راکردنه وه به ره و لامانه وه هات و روو له مه نسور گوتی:

- «بۆ خۆت سەلامەت. خومپارەییەك هات و باغچەكەى پەحەواى برد»

مەنسور بەپراکردنەو بەرەو لای باغچەكەو چوو. خومپارەییەك چەند هەنگاو بەولترەوہى باغچەكە چالێك دروست كردبوو. بەلام باغچەكە ساغ و سەلیم و وەك یەك چەپكە گۆل ھەر لەجیبى خۆى بوو.

ئىوارەى ئەو پۆژە خەرىكى سەیر كردنى خۆرئاوايە بووم. تىیدا ون بووبووم. مرۆف كە خەمۆك دەبیت، زۆرى حەز لە خۆرئاوا بوونتیە. ھەر بیرم دەكردەوہ. ھەروا خەرىكى خۆ خواردنەوہى خۆم بووم كە لە پرا ئەو پێكداهاتنەى چەند پۆژە چاوەپوانكراوہى ئیمە دەستی پێكرد. شەپ و دەرگىریەكى توندوتیژ و سەخت بوو. فریای ھىچ كارێكى نەدەكەوتین. باغچەكە كەوتبووہ لایەكیەوہ. پۆژى پێنجەم مەنسور شەھید بوو. شەپ و پێكدادانەكە پۆژىكى دیکەشى خایاند و كاتى ھىور بووہوہ و نیشتەوہ لە شەكەتى و ماندووەتیاندا خۆمان پانەگرت و خەرىك بوو دەكەوتین. ئیدی كەس باغچەى ھەر لە خەيالیئیش نەمابوو.

باغچەكە زەرد ھەلگەپابوو. گل و خۆلى دەورویەرەكەى ھەموو تىك ھەلشینرابوو. دار قەسسىیەكانى چواردەورى ھەموو شكاو و لاربوو بوونەوہ، تەلە تەلەیفونەكان ھەموو پسابوون و پارچە پارچە بووبوون. یەك دوو كەسیش دەنیو باغچەكەیدا كەوتبوون و جى پى و جى تەرمەكانیان ھەر ماوو. سەوزەكان سیس و ژاكاو بووبوون و گل و خۆل و تۆز و وردە بەردیان بەسەرەوہ بوو و دایان پۆشیبوو.

دووہم پۆژى دواى شەپى، خۆرەتاو بى پەنگ و كزومات دەدرەوشایەوہ. جارجارە دەچوون بن ھەوران و جار جارەش دەھاتەوہ دەرى. حالم باش نەبوو. رووت و پەجال بووم. سەرم دەگێژەوہ دەھات. كارەكانم ھەموو ھەرمەكى بوون. تاس و بیلۆكەم تاودایە و ملم لە رییەنا. ھەر كە لە باغچەكەى نزىك بوومەوہ پەحمانم دیت ئەوہ بە پەقرەجان باغچەكەى ئاو دەدا.

لە كتیبى (گل بوته... گردآورنده: مصطفى فعله‌گری... چاپ اول... زستان ۱۳۶۹) وە كراوہ بەكوردی